

i det Allermindste en Fællessag, som saavel Rigsdagen som Rigsraadet skal varetage; Rigsdagen maa have den samme Ret til at varetage sine Interesser og vente fra Regjeringens Side fuld Opklaring derom, som Rigsraadet til at varetage sine, og Rigsdagen maa have større Ret til at varetage sine egne Sager, end Rigsraadet til at varetage Rigsdagens Sager.

Indenrigsministeren: Jeg har længe og ofte kjendt den ærede Rigsdagsmand som en stor Frister, og jeg er ogsaa idag paany blevet mindet om den Gyne, som den ærede Rigsdagsmand har til at friste En til at overfride de Grændser, man har afftuffet sig med Hensyn til, hvorvidt man vil indlade sig paa en Discussion. Men jeg skal modstaae Fristelsen, hvor stor den end kan være; jeg skal finde mig ganske rolig i enhver Dom, som den ærede Rigsdagsmand, paa Grund af denne min Tausshed, maatte sælde over mig (En Stemme: Hør!). Ja, jeg ønsker, at jeg maa blive hørt. Der er Mangt og Meget, man finder sig overmaade roligt i, hvor uretsfærdigt det end kan være, det ligger i Forholdenes Natur, og jeg maa og vil finde mig deri i dette Tilfælde, fordi det efter min fulde Overbeviisning ikke kan være rigtigt at bringe Regnskabet for 1855—56 ind under Forhandling om Finantsloven for 1857—58. Derimod skal jeg tilføie et Par Ord om det her omhandlede Forhold mellem Monarchiet og Kongeriget i Almindelighed, for maaffee derved at forebygge nogen Misforstaaelse. Jeg skal atter minde om, hvorledes det nærmest maa være Rigsraadet og Kongens Regjering, som i Henhold til Fællessforfatningslovens § 53 anvender disse Bestemmelser, hvorefter det Beløb, hvormed Monarchiets Fællesudgifter maatte overstige Fællesindtægterne, dækkes af de enkelte Landsveles særlige Indtægter; det er denne Bestemmelse, som Rigsraadet i Forening med Kongens Regjering maa anvende. Den ærede Rigsdagsmand vil jo let see, at netop igjennem Anvendelsen af denne Bestemmelse ville mangfoldige af de Forhold, som han her har bragt paa Bane, kunne finde den Løsning, som til enhver Tid er den rigtige. Det er nemlig ganske klart, at der ikke i Bestemmelsens Ord er indeholdt en saa-

dan snæver, siiv Regel, at man ikke skulde kunne ordne Forholdet paa en forskjellig Maade til en forskjellig Tid. Jeg vil blot nævne eet Exempel. Det er mig aldeles klart, at Kongen og Rigsraadet s. Ex. maae kunne enes om, at en vis Sum skal tilskydes fra Landsvelene som en Udgift, der maa udredes, forat der kan dannes den Kassebeholdning, der for Monarchiets Bedkommende ansees for nødvendig — dette er mig som sagt aldeles klart —; denne Kassebeholdning kan til forskjellige Tider mulig ansees for at maatte være større eller mindre, alt efter Omstændighederne; Alt, hvad der staaer i Forbindelse dermed, kan ordnes paa forskjellige Maader, det kan umiddelbart udtales, at der skal tilskydes saa og saameget til Kassebeholdningen, det kan udtrykkes paa en anden Maade, det kan blive en ligefrem Følge af det hele Anlæg, som Budgettet og alle de dermed i Forbindelse staaende Love have, at Resultatet deraf kan blive det samme, — det kan træde lidt tydeligere frem i det ene Tilfælde, lidt mindre tydeligt i det andet Tilfælde — men Resultatet er og bliver som sagt det samme. Det er muligt, at jeg allerede, ved at udtale dette, har ladet mig noget friste af den ærede Rigsdagsmand; thi det er jo klart, at dette Spørgsmaal nærmest hører til Forhandling paa et andet Sted; det er klart, at det vil være en anden Minister, med hvem den ærede Rigsraad, naar han ikke er tilfreds med den nærværende Ordning, nærmere vil have at føre denne Forhandling, men jeg har dog vel kunnet give efter for denne lille Fristelse, uden derved at udsætte mig for nogen stor Vebreidelse fra Thinget. Paa den anden Side staaer naturligtvis Afgjørelsen af det kongerigste Regnskab og Alt, hvad dermed staaer i Forbindelse, som er hjemlet i Kongerigets Forfatning, og som naturligtvis indenfor de forfatningsmæssig anviste Grændser fremdeles vil finde Sted paa den sædvanlige Maade. Jeg behøver iøvrigt neppe udtrykkelig at bemærke, at dette Spørgsmaal skriver sig fra en Bestyrelsestid, hvori jeg ikke havde nogen Andeel i Forretningerne; desto mere upartisk kan jeg betragte det. Naar dette Spørgsmaal engang kommer for til den rette Tid, og det saa skulde blive min Sag at med-